ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ἡ κ. Λιναρδῆ, χήρα ἀξιωματικοῦ, πηγαίνει μέ τίς δυό κόρες της, τήν Λίζα καί τή Λίνα, στό Κάϊρο γιά νά πάρουν τήν κληρονομιά πού τούς ἄφησε πεθαίνοντας ἕνας ἀδελφός τοῦ ἀνδρός της. Ἐκεῖ ἡ δυό νέες κ' ἡ μητέρα τους γνωρίζουν τό βοηθό τοῦ δικηγόρου τους, τό Γιώργο Βρανά, ὁ ὁποῖος τούς κάνει ἐξαιρετικές περιποιήσεις. Ἡ Λίζα, ὡμορφιά ξανθή καί φανταχτερή, ἐρωτεύεται μέ τόν Γιώργο. Τόν ἀγαπᾶ ὅμως κρυφά κ' ἡ Λίνα, ὡμορφιά μελαχροινή καί γλυκειά. Μετά λίγον καιρο, ὁ Βρανᾶς ἔρχεται στήν Ἀθήνα γιά ν' ἀνοίξη δικηγορικό γραφεῖο δικό του καί νά ἐγκατασταθῆ ὁριστικά, καί, φυσικά, βρίσκεται διαρκῶς στό σπίτι τῆς κ. Λιναρδῆ. Ἡ Λίζα εἶνε εὐτυχισμένη. Ἡ Λίνα ὅμως ὑποφέρει φρικτά κι' ἕνα ἀπόγευμα, τέλος, ὁ πόνος της ξεχειλίζει καί ξεσπάει ἀκράτητος... Ἡ Λίζα πού λατρεύει τήν ἀδελφή της καί ποῦχει καταλάβει πώς κι' ὁ Γιῶργος λαχταράει τή Λίνα, ἀποφασίζει νά θυσιάση τό αἰσθημά της γιά χάρι της καί καλεῖ τό Βρανά σπίτι. Μά ὁ Βρανᾶς δέν ἀγαπάει σοβαρῶς οὔτε τή Λίζα, οὔτε τή Λίνα. Τίς ποθεῖ ἁπλῶς. Εἶν' ἐρωτευμένος τρελλά μέ μιά πεταχτή θεατρινίτσα, τή Φλώρα Μπριλάντη, ἡ ὁποία ὅμως τόν περιφρονεῖ, τόν βρίσκει γελοῖο κι' ἀγαπᾶ ἕναν ἀέρυο ἐπιτυχοποιό καί μποξέρ, τό Βάγγο, ὁ ὁποῖος τῆς παίρνει τίς οἰκονομίες καί τήν ξυλοφορτώνει!... Ἡ Λίζα κ' ἡ Λίνα, ἀφοῦ περίμεναν μάταια τό Γιώργο στό σπίτι, βγαίνουν τ' ἀπομεσήμερο περίπατο στό Φάληρο, ὅπου συναντοῦν τό Λώρη Γαζίδη, καθηγητή τῆς ἀπαγγελίας στό Λύκειο τῶν Ἑλληνίδων. Ὁ Λώρης εἶνε ὡραῖος καί συμπαθέστατος νέος, μά νοιώθει ἕναν τρομερό φόβο γιά τίς γυναῖκες. Ὑπάρχει ἕνα τρομερό μυστήριο στή ζωή του. Εἶχε ἀγαπήσει ἄλλοτε μέ πάθος μιά πανέμορφη νέα, τή Στάσα, καί τήν παντρεύτηκε. Μά δέν ἄρησε ν' ἀνακαλύψη πώς τόν ἀπατοῦσε...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὅταν συνῆρθε ὁ Λώρης, φαίνοταν σάν μισότρελλος.

Ἡ συμφορά πού τόν εἶχε χτυπήσει, τοῦχε σαλέψει τό λογικό.

Τώρα πειά ὅλα τελειώσανε γι' αὐτόν.

Ἔδυσε τ' ἄστρο τῆς εὐτυχίας του, τά ὄνειρά του μαράθηκαν, ἡ καρδιά του κατακομματιάστηκε...

Δέν θέλει πειά οὔτε νά τήν δῆ, οὔτε νά τήν ἀντικρύση τή Στάσα.

Αὐτή πού τήν ἀγαποῦσε τόσο, αὐτή πού ὁρκιζόταν στ' ὄνομά της, αὐτή πού θά τῆς ἔδινε καί τῆς καρδιᾶς του τό αἷμα, ὅλη του τή ζωή, τά πάντα, τήν γυναίκα αὐτή τήν ἀχάριστη, τήν ψεύτρα, τή σκληρή, τήν ἄπονη, δέν ἤθελε πειά οὔτε νά τή σκέφτεται.

Ἂν εἶχε τή δύναμη, θά τή σκότωνε καί θ' αὐτοκτονοῦσε ὕστερα... Μά ὄχι, δέν μπορεῖ, δέν θέλει...

Ἂς ζήση, ἂς χαρῆ, ἂς γλεντοκοπήση... Θά τιμωρηθῆ μονάχη της, θά τήν τιμωρήση σκληρά ὁ Θεός μιά μέρα...

Ὅσο γι' αὐτόν ; Αὐτός πειά εἶνε χαμένος ἄνθρωπος

Τί πήν θέλει τή ζωή, τί νά τήν κάνη ;

Τό ξέρει πώς θά σέρνεται σ'ὅλο του τό βίο, πώς δέν θά παρηγορηθῆ ποτέ. Ἡ πληγή τῆς καρδιᾶς του ποτέ δέ θά κλείση. Ἡ φριχτή ἀνάμνησι τῆς συμφορᾶς του θά τόν κυνηγάη παντοῦ... Ἀντίο ὄνειρα χρυσᾶ, ἀντίο ἐλπίδες, ἀντίο καθμένα νειάτα!... Πάει πειά... Τώρα μονάχα ὁ θάνατος θά τόν λυτρώση μιά μέρα ἀπ' τό τρομερό του μαρτύριο...

Κι' ἐνῶ αὐτός δερνοτανε μερόνυχτα, ἄφησε τίς δουλειές του, ἔχασε τόν ὕπνο του, γύριζε σάν τρελλός στούς δρόμους, ἐκείνης δέν τῆς κάμκε καρφί. Ἴσως καί νά εὐχαριστήθηκε πού τελειώσανε ἔτσι τά πράγματα...

Ὁ Λώρης ἔστειλε καί πῆρε τά πράγματά του ἀπ' τό σπίτι, ἕνα φίλο του.

Πῆρε ὅ,τι τοῦ ἦταν ἀπόλυτο ἀναγκαῖο. Δέν ἤθελε τίποτ' ἄλλο. Δέν ἤθελε νά βλέπη ὅ,τι τοῦ θύμιζε τή γυναίκα αὐτή πού τοῦ σκότωσε γιά πάντα τή χαρά.

Ἡ Στάσα τραβήχτηκε κι' ἔμεινε στούς δικούς της. Τάριξε ὅλα στή ζήλεια τοῦ Λώρη, κι' ἐκεῖνοι τήν πίστεψαν. Σέ λίγους μῆνες βγήκε κι' ἡ ἀπόφασι τοῦ διαζυγίου...

Ὁ Λώρης εἶχε συνέλθει κάτως, μά δέν ἦταν πειά ὁ πρῶτος ἄνθρωπος. Λιγομίλητος, βαθειά λυπημένος, γεμάτος μαύρη ἀπελπισία, εἶχε καταντήσει ὁ ἴσκιος τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἀκόμη εἶχε πάρει ἕνα ἀφάνταστο φόβο γιά πῖς γυναῖκες. Δέν τίς μισοῦσε ἴσως. Ἀλλά τίς φοβότανε, τίς ἔτρεμε, ἀνατρίχιαζε στήν ἐμφάνισί τους, ἔφευγε μακριά τους, σάν τό κυνηγημένο καί τρομαγμένο πουλί. Μάταια ζήτησαν οἱ δικοί του κι' οἱ φίλοι του νά τόν παρηγορήσουν. Στάθηκε ἀδύνατο. Κι' ἀφοῦ πέρασε ἀρκετός καιρός, ἄρμισε νά κουτσοδουλεύη, ἔτσι γιά νά ξεχνάη. Μονάχη του ἀνακούφισι ἦταν πειά τό διάβασμα. Καί σιγά—σιγά τόν ἔπεισαν ν' ἀναλάβη τό μάθημα τῆς ἀπαγγελίας στό Λύκειο τῶν Ἑλληνίδων.

Ὁ Λώρης μισοδέχτηκε, μά μόλις εἶδε πώς θ'ἔχε νά κάνη μέ κοπέλλες, θέλησε νά φυγη, νά φυγη...

Τόν συγκρατήσανε ὅμως, τόν συμβούλεψαν, τόν θεριοπαρακάλεσαν καί ὑπέκυψε.

Ἔτσι γνώρισε καί τή Λίζα Λιναρδῆ. Ἦταν μιά ἀπό τίς μαθήτριές του. Κι' ἄν καί μισοῦσε τίς γυναῖκες, ἡ κοπέλλα αὐτή μέ τήν ἀθῶα καρδιά καί τήν ἄπειρη καλωσύνη, τοῦ ἤτανε συμπαθής.

Μιλώντας μαζύ της, ἔνιωθε τήν πληγωμένη του καρδιά νά ζεσταίνεται.

Τά γλυκά, ἀθῶα μάτια της τόν παρηγοροῦσαν, του λιγόστευαν τήν ἀχριεμάρα ποῦνιωθε μπρός στίς γυναῖκες...

Αὐτός ποῦθελε θηλυκά κι' ἄλλαζε δρόμο, κι' ἔτρεμε ὁλόσωμος καί τοῦ ἀνέβαινε τό αἷμα στό κεφάλι, δέν ἀρνήθηκε μιά μέρα νά συνοδέψη τή Λίζα ὥς τό σπίτι της. Μά αὐτό ἦταν ὅλο... Ἔννοιωθε γι' αὐτή μιά ἁπλή φιλική συμπάθεια καί τίποτε ἄλλο.

Στήν καρδιά του δέν μποροῦσε πειά νά ξαναν θίση ὁ ἔρωτας.

Ἡ Λίζα, ἀντιθέτως, τόν συμπαθοῦσε πολύ περισσότερο ἀπό φιλικά. Θά τοῦ χάριζε τήν καρδιά της, ἄν τό ἤθελε ὁ Λώρης. Ἀρκοῦσε ἕνα του βλέμμα, μιά του λέξι.

Μά τή λέξι αὐτή τήν ἐρωτική δέν τήν ἔξεστόμιζε ποτέ ὁ Λώρης.

Ἔτσι περνοῦσε ὁ καιρός, χαρος χαμένος γιά τή Λίζα. Ὥς πού ἦρθε ἡ μέρα νά φύγη μέ τήν ἀδελφή της καί τή μαμά της γιά τό Κάϊρο.

Ἐκεῖ γνώρισε τό Γιῶργο Βρανά καί τόν ἀγάπησε. Ὁ Βρανᾶς δέν ἦταν σάν τό Λώρη. Πονηρός καί κατάπτωσος, κέρδισε γρήγορα τήν καρδιά τῆς ὡμορφης Ἀθηναίας. . . . . .

Τά γλυκά ἀθῶα μάτια της τόν παρηγοροῦσαν...

Μολαταῦτα, ἡ Λίζα δέν ξέχασε τό Λώρη. Καί μόλις τόν εἶδε ξαφνικά στήν Καστέλλα, ἡ καρδιά της χτύπησε δυνατά...

—Δέν θά μᾶς ξεφύγετε, τοῦ εἶτε, ἀφοῦ τόν σύστησε στή Λίνα. Θά κάμουμε μιά γύρα μαζύ καί θά ἀνεβοῦμε παρέα στήν Ἀθήνα. Ἔτσι ;

—Ὅπως σᾶς ἀρέσει, δεσποινίς.

—Ὤ, μοῦ τό λέτε αὐτό, σάν νά σᾶς προτείνω καμμιά ἀγγαρεία! Μά γιατί, ἐπί τέλους; Τόσο κακό σᾶς κάνει ἡ συντροφιά μου ;

—Ἡ συντροφιά σας ; Μοῦ εἶνε πολύ εὐχάριστη, δεσποινίς. Ξέρετε ἄλλωστε καλά, πώς δέν εἶμαι καθόλου κοσμικός.

—Τό ξέρω καί δέν σᾶς δικαιολογῶ καθόλου, κύριε Λώρη. Ἕνας νέος τῆς ἡλικίας σας, πρέπει νάναι πιό θερμός. Νά, πῶς νά σᾶς τό πῶ ; Πρέπει νάχη περισσότερη ζωή μέσα του. Μέ συγχωρεῖτε γι' αὐτό πού σᾶς λέω, μά ἔτσι εἶνε...

Ὁ Λώρης κούνησε θλιβερά τό κεφάλι του, ἀναστέναξε καί εἶπε :

—Ναί, ἔχετε δίκηο, δεσποινίς Λίζα. Μά μήν ξεχνᾶτε πώς τόν ἄνθρωπο τόν κυβερνάει ἡ καρδιά του. Κι' ὅταν ἡ καρδιά εἶνε ἀγιάτρευτα πληγωμένη....

Ἡ Λίζα συγκινήθηκε. Δέν ἤξερε τό παρμικρό ἀπ' τήν τραγωδία τοῦ παρελθόντος του.Ἡ σκέψη της πῆγε ἀλλοῦ κι' ἡ καρδιά της πόνεσε. Νόμισε πώς ὁ Λώρης ἦταν ἐρωτευμένος. Ἐρωτευμένος τρελλά, χωρίς ἀνταπόδοσι. Κι' ἀ-

ΔΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΚΑΡΛ ΕΒΑΛΔ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΔΥΟ ΑΝΔΡΕΣ

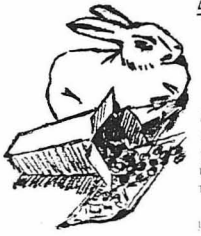

Ἐδῶ καὶ μερικὰ χρόνια, σὲ μιὰ παραθαλασσία πολιτεία τῆς Δανίας, σ' ἕνα σπιτάκι κάτω στ' ἀκρογιάλι, ζοῦσε μιὰ γυναίκα τόσο καλὴ καὶ τόσο γνωστική, ὥστε ἡ γειτονισσές της δὲν εὕρισκαν τίποτε νὰ τὴν κατηγορήσουν.

Ἦταν παντρεμμένη μ' ἕνα θαλασσινό, μ' ἕνα καραβοκύρη, ποὺ ἔκανε ταξείδια μακρυνὰ καὶ ποὺ τὸν περισσότερο καιρὸ τὸν περνοῦσε στὴν ξενητειά.

Κάθε φορὰ ποὺ ὁ καραβοκύρης γύριζε, χαρὲς καὶ πανηγύρια γινόντουσαν στὸ σπίτι του. Κι' ὅταν πάλι ταξείδευε, ἀπὸ κάθε πολιτεία ποὺ πήγαινε, ἔστελνε ταχτικὰ στὴ γυναίκα του γράμματα, ποὺ τὰ γραφε ὁ μάγερας τοῦ καραβιοῦ καὶ ποὺ τῆς τὰ διάβαζε ὁ κληδάρης.

Ἡ γυναίκα του στὸ μεταξὺ μεγάλωνε μ' ἐπιμέλεια τὰ παιδιά της, φρόντιζε γιὰ τὸ νοικοκυριὸ καὶ καλλιεργοῦσε πατάτες στὸ μικρὸ της περιβόλι. Μιὰ κάμαρα ποὺ εἶχε στὸ σπιτάκι της καὶ ποὺ δὲν τῆς ἐχρειαζότανε τῆς ἴδιας, τὴν εἶχε νοικιάσει σ' ἕναν ψαρᾶ, γιὰ νὰ παίρνη κι' ἀπὸ κεῖ κάτι.

Ὁ ψαρᾶς αὐτὸς δὲν εἶχε οὔτε γυναῖκα, οὔτε παιδιὰ καὶ τὴ βοηθοῦσε πρόθυμα στὶς δουλειές της. Κι' ὅταν αὐτὴ δὲν εἶχε πῶς, ἀλλοιῶς νὰ περάσῃ τὴν ὥρα της, ἔπαιρνε τὴν κάλτσα κι' ἔπλεκε ἢ τὴν Ἁγία Γραφὴ καὶ διάβαζε.

Ἔξαφνα μιὰ μέρα, ἔφτασε στὸ χωριὸ ἕνας θαλασσινὸς κι' εἰδοποίησε τὸ μεγαλείτερο γιὸ τῆς κυρατέτανισσας πὼς τὸ καράβι τοῦ ἀντρός της βούλιαξε στὰ παράλια τῆς Ἱσπανίας καὶ πὼς ὅλοι ὅσοι βρίσκονταν μέσα πνίγηκαν στὰ βαθειὰ νερά.

— Τὸν εἶδα νὰ πνίγεται μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια, εἶπε ὁ θαλασσόλυκος ἐκεῖνος στὸ γιὸ τῆς καραβοκύρισσας.

Ἡ φτωχὴ γυναίκα ἔκλαψε ἀπελπισμένα σὰν τῶμαθε αὐτό, ἔχυσε μαῦρα δάκρυα, μοιρολόγησε πολὺν καιρό, ἀλλὰ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ ψαρᾶς, ποὺ τὸν εἶχε νοικάρη, προσπαθοῦσε νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

Ἦταν ὅμως ἀκόμα πολὺ νέα, καὶ γι' αὐτὸ ἡ θλίψη της δὲν ἄργησε νὰ περάσῃ. Μόλις τελείωσε ὁ καιρὸς τοῦ πένθους, ἡ γυναίκα τοῦ καραβοκύρη κατάλαβε πὼς δὲν μποροῦσε νὰ μένη αἰώνια χήρα κι' ἀποφάσισε νὰ ξαναπαντρευτῇ. Κι' ἐπειδὴ ἦταν γυναίκα ὡμορφη, ἐρῆ καὶ γνωστική, ἐπειδὴ εἶχε ἀκόμα καὶ σπιτάκι στὴν ἀκρογιαλιά, καὶ ἐπειδὴ ὅλοι ἤξεραν πόσο πιστὴ καὶ καλὴ εἶχε σταθεῖ στὸν πρῶτο της ἄντρα, ἕ'στερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ ἄρχισαν νὰ τῆς καρουσιάζονται οἱ γαμπροί.

Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς, πρῶτος καὶ καλύτερος ἦταν φυσικὰ ὁ ψαρᾶς, ὁ ὁποῖος ἤξερε καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον τὰ χαρίσματά της καὶ ὁ ὁποῖος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, εἶχε μεγάλη ἐπιθυμία ν' ἀφήσῃ τὴ μικρὴ καμαρούλα, ὅπου ἔμενε καὶ νὰ μπῇ στὴ μεγάλη.

Κι' ἐπειδὴ ὁ ψαρᾶς εἶχε τὸ προνόμιο νὰ μένη πάντα στὸ σπίτι καὶ νὰ μιλάη μαζύ της ὅποτε ἤθελε, δὲν θὰ σᾶς φανῇ παράξενο πὼς ἡ χήρα τὸν προτίμησε ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους. Οἱ γάμοι τους λοιπὸν ἔγιναν μὲ μεγάλη λαμπρότητα κι' οἱ δυὸ νειόνυφοι ζοῦσαν πειὰ εὐτυχισμένοι.

Ἡ καμαρούλα δὲν ξανανοικιάστηκε, ἀφοῦ δὲν εἶχαν πειὰ ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα, μὰ κι' ὁ ψαρᾶς κέρδιζε ἀρκετά. Μὲ τὸν καιρὸ ἡ χήρα ἀπόχτησε κι' ἀπ' αὐτὸν ἄλλα πέντε παιδιὰ καὶ δὲν ἐθυμόταν πειὰ τὸν πρῶτο της ἄντρα, παρὰ ὅταν ἤθελε νὰ ξυλοκοπήσῃ τὸν ἀντικαταστάτη του.

Μιὰ μέρα ὅμως τῶφερε ἡ τύχη κι' ἐκεῖ, στὰ καλὰ καθούμενα, ἐνῶ τὸ ἀντρόγυνο ἔπρωγε ἥσυχα—ἥσυχα, ἔξαφνα μπῆκε ὁ πρῶτος της ἄντρας μέσ' στὴν κάμαρα!

Ἐνῶ ὁ ψαρᾶς κι' ἡ γυναίκα του τὸν κύτταζαν σαστισμένοι, ἐκεῖνος τοὺς δεηγήθηκε πὼς δὲν εἶχε πνιγεῖ, πὼς τὸν εἶχαν πιάσει σκλάβο οἱ ἄγριοι καὶ πὼς στὸ διάστημα τῶν πέντε χρονῶν ποὺ τὸν κρατοῦσαν κοντά τους, δὲν εἶχε γνορίσει οὔτε μιὰ στιγμὴ καλή.

Ἐνῶ μιλοῦσε κ' ἔλεγε μὲ τί κόπο εἶχε παλέψει μὲ τὰ κύματα καὶ πόσα βάσανα εἶχε τραβήξει σὲ ξένους τόπους ὥς ὅτου νὰ γυρίσῃ στὴν πατρίδα του, ἡ γυναῖκα του αἰσθανότανε μέσα της μιὰ βαθειὰ παραχὴ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ξεκολλήσῃ τὰ μάτια της ἀπὸ πάνω του.

Γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, ὁ καραβοκύρης ἦταν ὁμορφάνθρωπος. εἶχε μεγάλα ξανθὰ μουστάκια καὶ γλυκὰ μάτια.

Ὅλ' αὐτὰ τὰ ξανάλεπε τώρα ἡ γυναίκα του καὶ θυμόταν ἀκόμα τί γλυκὰ ποὺ κοιμότανε μέσ' στὴν ἀγκαλιά του.

Ὅταν λοιπὸν ὁ καραβοκύρης τελείωσε τὴν ἱστορία του, ἡ γυναῖκα παραμέρισε τὸ φαΐ κι' ἔβγαλε κάτι κλάματα ποὺ ἦταν νὰ ραγίζεται κανενὸς ἡ καρδιά. Ἔπειτα τὸν ἀγκάλιασε καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀγαπημένε τῆς καρδιάς μου, ἐσὺ εἶσαι ὁ ἀληθινός μου ἄντρας μπροστὰ στὸ Θεὸ καὶ στοὺς ἀνθρώπους, κι' ὄχι τοῦτος ἐδῶ ποὺ τὸν πῆρα μὲ τὸ στανιό, γιατὶ θαρροῦσα πὼς ἤσουν πεθαμένος. Ἀχ, τί συφορὰ ποὺ μὲ βρῆκε!...

—Τὸν εἶδα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια, εἶπε ὁ θαλασσόλυκος.

Σὰν ἡ γυναῖκα εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, σιωπὴ ἀπλώθηκε μέσα στὴν κάμαρα. Ἀλλὰ ὁ ψαρᾶς ἦταν ἀγαθὸς καὶ τίμιος ἄνθρωπος καὶ δὲν μποροῦσε νὰ πάρῃ στὸ λαιμό του τέτοια ἀδικία. Ἀφοῦ λοιπὸν ἔφαγε τὸ χυλό του καὶ σκούπισε τὸ κουτάλι στὸ μανίκι του καὶ τὸ ξανάβαλε στὴ θέσι του, πάνω στὸ κατνισμένο ράφι, σηκώθηκε κι' εἶπε στὸν καραβοκύρη:

— Καλὰ λέει αὐτή. Ἤσουν ὁ πρῶτος ἄντρας της κι' εἶνε ἡ γυναῖκα σου..

Ἔπειτα πῆρε τὸ σκοῦφο του καὶ κίνησε νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ ἡ γυναῖκα σὰν θυμήθηκε πόσο εὐχάριστα πέρασε μαζύ του καὶ κόπταξε τὰ μακρυνά του μαλλιὰ καὶ τὰ καστανά του μάτια, τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὰ μαλλιὰ καὶ τὸν τράβηξε πίσω, φωνάζοντας.

— Κάτσε ἐδῶ, μωρέ! Πῶς σοῦ βαστᾶ ἡ καρδιὰ νὰ μ' ἀφήσῃς ἐμένα ποὺ μ' ὀρκίστηκες ὅτι θὰ μοῦ μείνῃς γιὰ πάντα πιστός;

Ἀλλὰ κι' ὁ πρῶτος τῆς ἄντρας δὲν ἤθελε τώρα νὰ φανῇ λιγώτερο μεγαλόψυχος ἀπ' τὸν ἄλλον. Γι' αὐτό, ἀφοῦ κάθησε κάμποση ὥρα καὶ ξεκουράστηκε, σηκώθηκε ἀπάνω κι' εἶπε:

— Ἔχει δίκηο ἡ γυναῖκα σου!... Μὲ περάσατε γιὰ πεθαμένο καὶ παντρευτήκατε. Κάνατε πολὺ σωστά. Ἐγὼ λοιπὸν πρέπει νὰ πάω στὴ δουλειά μου γιὰ νὰ μὴ σᾶς ἐμποδίζω...

Καὶ κίνησε νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ ἡ γυναῖκα ἔτρεξε πίσω του καὶ μὲ φιλιὰ καὶ μὲ δάκρυα τὸν ξανάφερε μέσα.

Κατάιαν ἀγκάλιασε καὶ τὸν ψαρᾶ μὲ τὴν ἴδια ἀγάπη καὶ τὸν ἐξώρκισε νὰ μὴ φύγῃ.

Οἱ δυὸ ἄντρες στέκονταν ἀκίνητοι καὶ δὲν μιλοῦσαν, ὥς ὅτου ἡ γυναῖκα τους, ἀπὸ τὴν πολλή της συγκίνησι, ἔπεσε κάτω λιποθυμισμένη.

Τὴν ἔβαλαν ἀμέσως ἐπάνω σ' ἕνα κρεββάτι, φώναξαν τοὺς γειτόνους γιὰ νὰ τὴν περιποιηθοῦν κι' ἔπειτα, μὲ τρόπο βγῆκαν ἔξω κι' ἀπὸ τότε δὲν ξαναφανήκανε πειὰ ποτέ!...

ΟΙ ΤΙΤΛΟΙ ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ

Ὁ Σουλτᾶνος τῆς Τουρκίας εἶχε τοὺς ἑξῆς τίτλους: Ἀρχηγὸς τῶν Πιστῶν, Σουλτᾶνος τῶν Σουλτάνων, Βασιλεὺς τῶν Βασιλέων, Διανομεὺς τῶν... στεμμάτων. Σκιὰ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Αὐτοκράτωρ καὶ Κύριος καὶ Αὐθέντης τῆς Μαύρης καὶ τῆς Λευκῆς Θαλάσσης, τῆς Αἰγύπτου, τῆς Μέκκας καὶ τῆς Ἱερουσαλήμ.

θώα ὅπως ἦταν τοῦ εἶπε μὲ σιμπάνεσι:

— Εἴσαστε ἐρωτευμένος, κύριε Λώρη;

— Ἐρωτευμένος!...

Ὁ Λώρης γέλασε πικρά, σαρκαστικά.

— Ἐρωτευμένος!... εἶπε πάλι, σφίγγοντας τὰ δόντια του. Ὄχι, δεσποινίς, δὲν εἶμαι ἐρωτευμένος. Μιὰ φορὰ στὴ ζωή του ἀγαπάει κανείς. Μιὰ καὶ μόνη φορά. Μιὰ φορὰ ἀγαπάει μὲ τὰ σωστά του, μ' ὅλα του τὰ δυνατά. Χαρὰ σ' ἐκείνους π' ἀγάπησαν κι' ἀνταγαπήθηκαν!...

Ἀναστέναξε καὶ συνέχισε:

— Καὶ ἀλλοίμονο σὲ κείνους π' ἀγάπησαν καὶ προδόθηκαν, κι' εἶδαν τὴν ἀγάπη τους νὰ κυλιέται στὶς λάσπες, νὰ γίνεται στάχτη!...

(Ἀκολουθεῖ)